

Eileen Day McKusick

Vylad'ování lidského biopole

Léčba vibrační zvukovou terapií

OBSAH

Předmluva	7
Úvod	
Pravda a jejích 144 stran	17
1 Síla slov	28
Zkusme znovu definovat své představy návratem ke kořenům	
2 Co je vlastně zvuk?	44
Jak zvuk funguje a proč jej používáme k terapeutickým účelům	
3 Jak vylad'ování zvukem vůbec vzniklo	53
Moje cesta za zpěvem, objevování biopole a sdílení mých zkušeností s ostatními	
4 Zvuk ve službách terapeutů	77
Od ultrazvuku k muzikoterapii – jakými způsoby využívá zvuk alternativní a konvenční medicína	
5 Rozšiřujeme své chápání plazmatu a éteru	88
Jak souvisí s léčením teorie elektrického vesmíru a Schumannova rezonance	
6 Biopole v rámci vědy	107
Koncept biopole a model biopole vylad'ovaného zvukem	
7 Anatomie biopole	126
Používání čaker a biopole v akustické léčbě	

8 Začínáme s ladičkami	161
Výběr ladičky a jak s ní zacházet	
9 Moudrost anatomie biopole	179
Učíme se o sebe starat – jak říct ne, kultivovat neutralitu a používat lásku jako ultimátní léčebný prostředek	
Závěr	
Kam dál?	195
Epilog	200
Příloha A	
Případové Studie	202
Příloha B	
Výpovědi mých studentů	207
Příloha C	
Tabulky čaker a mapy anatomie biopole	213
Poznámky	218
Bibliografie	221
Rejstřík	226

ÚVOD

PRAVDA A JEJÍCH 144 STRAN

Vyladování zvukem je terapeutická metoda využívající frekvence vydávané ladičkami za účelem odhalení pokřivení a nerovnováhy v biomagnetickém energetickém poli, nebo také biopoli, lidského těla a jejich nápravy. Jedná se o proces, který procházel vývojem od roku 1996, kdy jsem poprvé vzala do ruky ladičku a začala ji využívat ve své masážní praxi.

Vyladování zvukem je založeno na principu zvaném Hypotéza anatomie biopole (Biofield Anathomy Hypothesis), který předpokládá, že lidské biopole dosahuje až do vzdálenosti zhruba metr a půl od našeho těla na všechny strany a asi 90 centimetrů na všechny strany od hlavy a chodidel, takže má obloukový (toroidální) tvar a uchovává záznam všech našich vzpomínek, které jsou ve formě energie a informací vnořeny do stojatých vln této struktury. Stejně jako je mozek rozdělen na oblasti, které jsou zodpovědné za různé funkce, to samé platí i pro biopole člověka, kde specifické oblasti ukládají typově podobné informace v souvislosti s našimi emocemi, stavy mysli nebo osobními vztahy (viz příloha C, mapa anatomie biopole).

Kromě vzpomínek obsahuje biopole také schéma organizace našeho fyzického těla. Traumatické zážitky fyzického, mentálního nebo emocionálního charakteru způsobují patologické oscilace ve stojatých vlnách, působí jako ruch v signálu a následně přispívají k rozpadu řádu, struktur a fyziologických funkcí člověka.

Z pohledu této metody pak ladičky představují jakýsi sonar a jejich tón se v průběhu pročesávání biopole mění v souvislosti se změnami v tomto prostředí. Blokády toku energie a nerovnosti v biopoli se proje-

vují jako disharmonie, které jednoznačně rozezná nejen terapeut, ale i samotný klient. Tímto způsobem jsou používány diagnosticky. Harmonické tóny ladičky však mohou být využity i terapeuticky, a to velmi cíleným způsobem, pokud je držíme nad místy s akutními potížemi – v systému tak můžeme obnovit řád.

Za osmnáct let praxe se tento metoda projevila jako velmi účinná pomoc při léčbě posttraumatické stresové poruchy (PTSP), úzkosti, deprese, nejrůznějších bolestí, trávicích obtíží, závratí, migrén, emoční nerovnováhy a dalších poruch. Jedná se o citlivou, neinvazivní, jednoduchou a účinnou disciplínu, kterou si lze osvojit poměrně snadno. Její podstatou je, že pomáhá tělu i mysli zbavit se navykých vzorců napětí, nerovnováhy a stresových reakcí, čímž usnadňuje sebeuzdravování.

Přestože ve většině případů je tento proces citlivý a jemný, jeho účinky mohou být také překvapivě silné. Hned zpočátku je třeba si uvědomit, že existují situace, ve kterých je vyladování zvukem kontraindikací: pokud má klient kardiostimulátor nebo se jedná o těhotnou ženu či osobu trpící rakovinou. Některé zdroje uvádějí, že na překážku jsou i kovové šrouby, destičky a podobné věci v těle, ale to se mi nepotvrdilo.

Zvuk dokáže obnovit rytmus těla, což může být na překážku fungování kardiostimulátoru, proto lidé s kardiostimulátorem by se měli této metodě vyhnout.

Těhotenství patří mezi kontraindikace vzhledem k detoxikačnímu potenciálu práce. Většina lidí sice nemá silné detoxikační reakce, ale někteří ano a to je něco, čím nechcete nutit projít těhotné osoby. Některé vážené ladičky jsou přijatelné pro práci na stažených ramenou nebo bolestivých chodidlech budoucích rodiček, je ale třeba se vyhnout plnohodnotnému vyladování zvukem a kompletnímu sezení s pročešáváním biopole, které popíšu později.

Tento detoxikační potenciál je rovněž důvodem, proč by klienti s rakovinou neměli podstupovat terapii vyladování. Pracovala jsem s lidmi, kteří měli rakovinu, ale zjistila jsem, že je tato sezení vyčerpávala. Jako kdyby jejich tělo nemělo rezervu, takže není schopno proces překonat a energeticky uvízne na mrtvém bodě. Dokázala bych se těmto lidem věnovat jinak, například bych jim mohla poskytovat nutriční, tělesné a obecné poradenství, ale s vyladováním zvukem v takové podobě, v jaké je provádím, to podle mých zkušeností jako samostatná praxe nefunguje, zvláště s lidmi v pokročilém stadiu této nemoci.

Zjistila jsem také, že když se o tyto poznatky dělím se svými studenty, někteří z nich se mnou důrazně nesouhlasí a aplikují vyladování zvukem i u lidí s rakovinou, kteří jsou velmi nemocní. Pokud na něčem takovém trváte, například chcete-li poskytnout alespoň nějakou úlevu své milované osobě, mějte prosím

vždy na paměti, že pracujete s lidmi, jejichž tělní systém je méně funkční, proto méně někdy znamená více. Nedoporučovala bych v takových případech pročesávat jejich biopole v oblasti jater nebo ledvin a už vůbec používat ladičky déle než patnáct nebo dvacet minut v kuse. Berte takováto sezení spíš jako cestu ke zklidnění těchto klientů než samostatnou léčbu.

Lidé, kteří jsou relativně zdraví, však často po jednotlivých sezeních tvrdí, že mají více energie, jasnější mysl, cítí se vyrovnanější, klidnější a podobně. Došlo mi, že léčení je ve skutečnosti proces regenerace našich sil, a tudíž schopnosti cítit uvolnění, čemuž vyladování zvukem rozhodně napomáhá.

Ale jak? A proč k tomu dochází? Co přesně se děje při procesu vyladování zvukem? Opravdu existuje systém rozdělených úložišť vzpomínek, který jsem během svého výzkumu objevila? Jaké fyzikální zákony vládnu této struktuře a jakým způsobem s ní zvuk interaguje? Z čeho se takové energetické pole skládá? Všechny tyto otázky si pokládám už od chvíle, kdy jsem poprvé začala používat ladičky, ale zejména v posledních několika letech, a hledám na ně odpovědi.

Tímto směrem jsem se ve svém výzkumu vydala jednak na vlastní pěst, ale věnovala jsem se i standardnímu vědeckému výzkumu pro svou diplomovou práci s názvem „Exploring the Effects of Audible Sound on the Body and Its Biofield“. Navzdory mnoha letům klinické praxe a řadě knih, které jsem na toto téma přečetla, si stále kladu více otázek než odpovědí a považuji se v této oblasti spíše za studentku než za odbornici.

Proto pokládám poznatky a praxi, popsané v této knize, spíš za příběh, jakési umění, než samostatnou vědní disciplínu – příběh o tom, jak a proč jsem se dostala k terapeutickému využívání zvuku, o vývoji celého procesu, který nazývám *vyladování zvukem*, o historii svého výzkumu a o tom, co jsem se v průběhu zkoumání naučila. V knize se dozvíte, jak jsem objevila cosi, čemu říkám *anatomie biopole* (což pro vás může znamenat velký přínos, pokud jste poskytovateli služeb v oblasti léčby nebo wellness), a seznámíte se s příběhy a svědectvími některých klientů a studentů. To, co zde popisuji a vysvětluji, vzniklo do značné míry v důsledku intuice, první etapy procesu, kterou velmi pěkně shrnuje citát vědce, statistika a astrologa Michela Gauguolina: „Vědci je jasné, že v historii idejí předchází magie vždy vědu a intuitivní vnímání určitých jevů je předpokladem k jejich objektivnímu poznání.“

Mým záměrem je využít vědecké metody a některé technologické vynálezy k hlubšímu zkoumání všeho, co jsem dosud objevila, dát dohromady tým lidí, kteří se o tuto problematiku zajímají a kladou si podobné otázky, aby navazující výzkumy v této oblasti nám mohly poskytnout více odpovědí (i když se bezpo-

chyby vynoří i další otazníky). Dokud se však vědeckými metodami nedopracujeme k objektivnějšímu pochopení toho, o co se právě chystám se čtenáři této knihy podělit, jsme bohužel konfrontováni s neznámem.

VĚDA A DUCHOVNO

V době, kdy píšu tyto stránky, nám *TED Talks* (Technology, Entertainment, Design), populární televizní pořad věnující se „šíření nápadů hodných sdílení“, radí vyhýbat se všemu, co spojuje vědu s duchovnem. V podstatě tedy svým bádáním a snahou porozumět vědeckým principům jemného energetického pole, které obklopuje lidské tělo, dělám přesný opak toho, co *TED* radí. Čím je dána ta podivná kulturní averze vůči tomuto sjednocení? Nedávno jsem požádala dospívajícího kamaráda svého syna, aby mi řekl to první, co ho napadne, když se řekne „energetická medicína“, a jeho odpověď zněla „tabu“. Tento předěl metafyzického a fyzického světa v některých ohledech charakterizuje naši kulturu: Na jedné straně jsou příznivci metafyzického nazírání a na straně druhé stoupci vědeckého přístupu. Co by se stalo, kdyby tento předěl zmizel?

Možná proto, že jsem se narodila ve Vahách, tedy ve znamení, které se vyznačuje úsilím o rovnováhu a snahou vyrovnávat protiklady, mě trápí již od mládí propast, která existuje mezi vědou a duchovním přístupem k veškerenstvu. A tak jsem se snažila jednak pochopit, z čeho toto oddělování vychází, a jednak udělat vše, co je v mých silách, pro to, aby zmizel – tato snaha je zřejmě podle lidí z *TEDu* zapovězená a každý, kdo se pohybuje na tomto území, je podezřelý a z principu nedůvěryhodný. Nechápala jsem, proč ten předěl tak tvrdošíjně přetrvává, ale během výzkumné práce jsem narazila na určitou pasáž ve vědeckém článku, která mj. uváděla, že anglický překlad slov *ki*, *čchi*, *prána* a podobně – tedy výrazů, které v jiných jazycích označují jemnou energii – je *duch* nebo *Duch svatý*. Vzhledem k tomu, že moderní věda má tyto výrazy de facto zakázány, protože duchovno je údajně doménou náboženství, a ne vědy, výše zmíněný předěl spadá přímo na pomezí energie, jak ji pojímá věda, a *jemnohmotné energie*.

Zde jsou některé z důvodů existence tohoto předělu, jak byly nastíněny Scottem Virdinem Andersonem, M.D., v jeho článku „The Science of Emerging Subtle Energy“:

- *Neexistuje žádná obecně přijímaná definice jemné energie, neexistuje tedy ani žádná přijatelná, spolehlivá metodologie takto definovaných energií.*
- *Neexistuje žádná obecně platná vědecká teorie takových energií.*

Moje matka byla pilířem skupiny lidí, kteří se starali o dva podniky a také o otce na plný úvazek. Postihla ho rozsáhlá mrtvice, když mu bylo padesát devět let a mně pouhých deset. Pravou stranu těla měl zcela ochrnutou a zpočátku mu dělalo potíže i artikulovat. Díky rehabilitaci se nakonec naučil chodit o holi i mluvit, ale často hledal správná slova. Kupodivu, klení nebo zpěv mu problémy nedělaly. Od chvíle, co se mu to přihodilo, se o něj matka starala – celých šestnáct let. Každý den ho vzbudila, přiměla vstát z postele, oblékla, nakrmila a přivedla ho do jejich zásilkového obchodu, kde psával svou jednou zdravou rukou. Večer ho vykoupala, oblékla do pyžama a každou noc jej ukládala do postele. Všichni jsme si mysleli, že jednoho dne prostě táta umře, a máma si život ještě užije. Nikoho z nás ani nenapadlo, že by máma odešla jako první.

Tak jsem se zčistajasna ocitla zpátky v kavárně a teď jsem se musela starat i o svého otce a zásilkový obchod. V masážní škole jsem se však naučila, jak si ochránit své hranice a dobře o sebe pečovat, a proto jsem věděla, že se prací v kavárně a dalšími starostmi nesmím nechat zase stáhnout ke dnu. Namísto toho jsem se rozhodla i nadále věnovat svému zájmu o léčitelství.

UČÍM SE ZPÍVAT

Několikrát týdně jsem prováděla masáže a také jsem se vrátila k hodinám zpěvu. Ve dvaceti mě totiž zničehonic napadlo, že bych se mohla naučit zpívat. Vníkala jsem to jako zřetelný pokyn vnitřního vedení, jelikož jsem nikdy dobře nezpívala. Byla jsem přesně takové to dítě, které v hudební výchově tleská zásadně mimo rytmus, zpívá falešně a piští na klarinet. Byla jsem každopádně nemuzikální, a dokonce jsem se za svůj hlas styděla. Ale můj vnitřní hlas mě přesto táhl k hudbě a zpěvu (byl to takový ten Thoreauův „subtilní magnetismus“ nebo také to, co jsem později začala nazývat „poštovní schránkou“) a neutíchal, dokud jsem ho neuposlechla. Sjednala jsem si tedy první lekci, a když jsem na ni šla, měla jsem žaludek až v krku. Učitel vytukával na piano pořád dokola tón C a neustále se mě snažil dokopat k tomu, abych ten tón napodobila svým la. Nevydala jsem však ani hlásku. Kolena se mi třásla, potily se mi dlaně, až jsem ze sebe nakonec vymáčkla jakýsi přidušený zvuk a pak jsem se rozplakala.

Dalších sedm let jsem chodila na zpěv k sedmi různým učitelům. Prvních pět mi řeklo, že nikdy nebudu umět zpívat, protože mi chybí hudební sluch – tóny jsem neslyšela správně a velmi špatně jsem je dokázala reprodukovat, takže jsem věčně zpívala falešně. Nicméně jsem taky nemohla dostat z hlavy jedno africké

úsloví: „Pokud umíš chodit, umíš i tančit. Pokud umíš mluvit, umíš taky zpívat.“ Schopnost zpívat mi připadala jako nezadatelné lidské právo, s nímž jsme se všichni narodili, a jistě jsem ji měla i já, tak jako každý – jen bylo třeba najít správného učitele.

Ze svých lekcí jsem se domů vracela uslzená a stále jsem dumala nad tím, co je se mnou proboha v nepořádku, proč jsem vnitřně tak strašně svázaná. Přestože byly pro mě tyto lekce určitým způsobem mučením, stejně jsem se nevzdávala. Když jsem se dostala ke své šesté učitelce, už jsem dělala určité pokroky, ale i tak jsem většinou zpívala falešně. Na rozdíl od ostatních však byla tahle učitelka přesvědčená, že se společně můžeme někam dostat. Kromě toho jsem v té době zrovna začala s jógou a absolvovala deset terapií Rolfingu. Vzorce napětí v mém těle, které se přirozeně odrážely i v hlase, se začaly uvolňovat a zjemňovat.

Skoro celé dětství jsem byla v defenzívě. Jako nejmladší ze šesti sourozenců – přičemž věkový rozdíl mezi mnou a zbytkem naší smečky činil 6 až 12 let – jsem byla zranitelná a citlivá (podle matky až „přecitlivělá“ a všechno „jsem si brala moc osobně“). Neustále jsem musela odrážet nejrůznější provokace a útoky sourozenců, když mě třeba dráždili plamínkem zápalky, strkali mi olíznuté prsty do ucha a nepříjemně si mě dobírali. Tím, že jsem přeskočila dvě třídy, jsem se i ve škole v podstatě umístila mezi nejslabšími, a tak jsem často přicházela domů v slzách, že mě spolužáci považují za šprtku a chovají se ke mně drsněji než k sobě navzájem. (Bohužel jsem nijak rychle nerostla, takže jsem až do svých šestnácti, kdy jsem dokončila střední školu, vypadala, že stále chodím do šesté třídy.)

Poté, co mého otce ranila mrtvice – to mi bylo deset let – se pro mě rodiče stali zdrojem stresu, přestože do té doby tomu tak nebývalo. Otec začal trpět silnými a nepředvídatelnými epileptickými záchvaty se ztrátou vědomí, a tak mu předepsali léky. On je však nechtěl užívat a čas od času je bez varování vysadil – to ovšem vedlo k dalším alarmujícím záchvatům.

Matka se po otcově mrtvici nervově zhroutila. Předtím byla vždycky trpělivá, spolehlivá a milovala mě. Ale teď – jak ji zmáhala péče o těžce postiženého manžela a současně odpovědnost za vedení jeho firmy (jehož hospodaření se vzhledem k inflaci 70. let poprvé za dlouhou dobu existence ocitlo v červených číslech), udržování velkého domu, výchova čtyř dospívajících dětí (z nichž většina měla sklony řídit pod vlivem alkoholu) i péče o mě, desetiletou – se často stávalo, že matka chodila v noci po chodbách a křičela, že by si přála být mrtvá. Přestěhovala jsem si tedy svou postel do jejího pokoje, abych ji včas zastavila, až s tím v noci zase začne, a pomohlo to. Ale předtím, než mě napadlo tohle ře-

Dále jsem zjistila, že v případě, že si klient stěžuje na bolest v určité oblasti, ladička vydává buď hlasitý, ostrý tón, nebo tón rušivý, jakési „šumění“. Když jsem umístila ladičku nad takovou oblast přibližně 15 centimetrů od těla, zjistila jsem, že zakrátko se tón výrazně pročistil. K mému překvapení se klient po týdnu vrátil a sdělil mi, že jeho bolesti po našem sezení ustaly. Lidé mi také sdělovali, že se po terapii cítili klidnější, jakoby „lehčí“ a měli jasnou mysl.

Další zvláštností bylo, že jsem mohla „přetahovat“ energii z oblastí, které byly ve stresu, což byla místa, kde zněly tóny hlasitěji. Například, když jsem projela ladičkou přes bok osoby a tón tam zvýšil hlasitost, mohla jsem energii v této stresované oblasti jaksi „zaháknout“ a pak ji pomocí ladiček přetáhnout jinam. Spíše bych chápala, kdyby ladička zněla hlasitě ve středové oblasti těla, podél páteře, v místech, kde se nacházejí čakry a nervové pleteně.

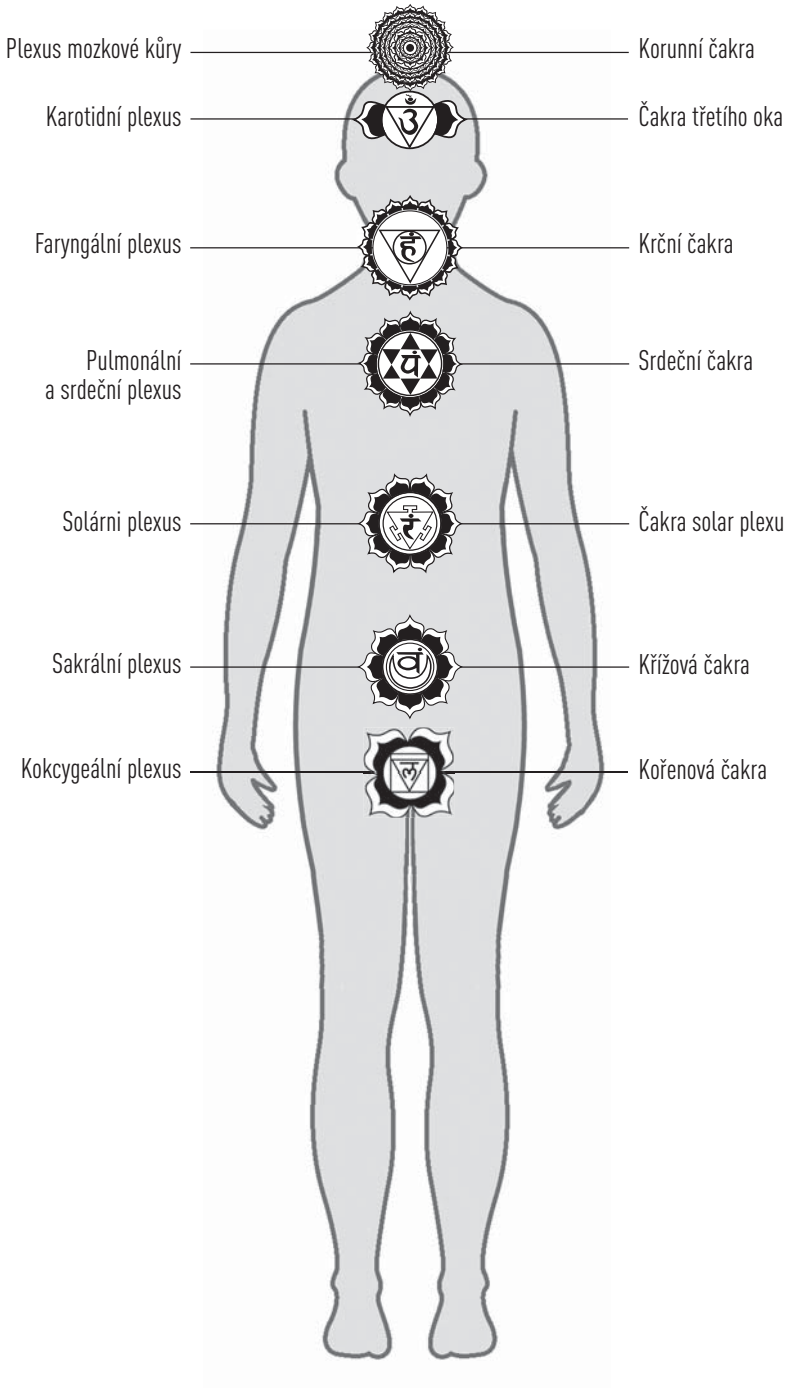
Vyvinula jsem tak techniku, kterou nazývám „click, drag and drop“ („zachyt, přetáhni a pusť“), která v podstatě spočívá v „pročesávání“ něčeho, co mohu popsat pouze jako energii, která sahá od periferie těla až k jeho páteřní linii. Při této práci mívám pocit, jako bych magnetem posouvala železné piliny po listu papíru. Po takovémto přetahování jsem určitý nárůst hlasitosti ladičky rovněž zaznamenala v prostoru nad každou čakrou.

Čakry

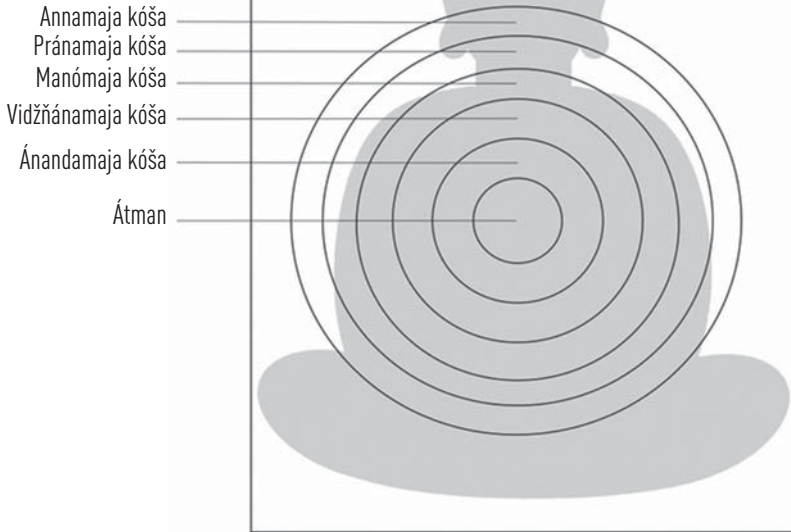
Slovo *čakra* znamená „kolo“ a tato energetická centra jsou považována za otáčející se kola nebo za víry proudící jemnomotné energie. Jak znázorňuje obrázek 3.1, tato centra se nacházejí přibližně ve stejných místech jako naše nervové pleteně (uvažujme v intencích jemné energie, vyšších harmonických frekvencí elektřiny přítomné ve svazku nervů).

Slovo *čakra* používám opravdu nerada, protože je to jedno z těch slov, které si řada lidí spojuje s neznámem. Snažím se překlenout vědecký a duchovní přístup, a proto kdykoliv je to možné, volím slova nebo výrazy, jež jsou obecně známější a srozumitelnější. Pro výraz *čakra* však nemáme ekvivalent, stejně jako v našem jazyce chybí koncept energetické anatomie.

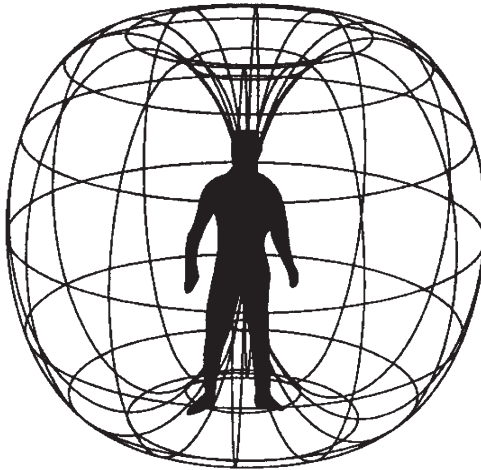
Moji klienti se začali terapie zvukem dožadovat, a tak jsem během několika měsíců zjistila, že častěji pracuji s ladičkami, než abych prováděla masáže. Jelikož jsem se nacházela bez mapy na zcela neprozkoumaném území a neměla jsem jiný návod než ten, který přišel v zásilce s ladičkami, musela jsem začít věřit svým smyslům a svému intuitivnímu vedení, abych se posunula kupředu.

Obrázek 3.1 Čakry a nervové pleteně

Obrázek 5.2 Kóši neboli pouzdra v auře

Obrázek 5.3 Hypotetické toroidální pole lidského těla

ladiček. V obou případech se jedná o ladičky bez závaží. Ladičky v sadě Harmonic Spectrum jsou C-dur stupnice, která se skládá z oktávy středního C a začíná na 256 Hz a končí na 512 Hz. Sada Solfeggio má šest originálních tónů s přiřazenými názvy i hodnotami v Hz s nimi spojenými a pak tři další ladičky, které jsou označeny jen hodnotami frekvencí v Hz.

CHODIDLA

Menší čakry se nacházejí v chodidlech i kolenou. V této metodě s nimi zacházíme jako s „energetickými centry“. Chodidla podle všeho zachycují velké množství komplexních informací a osobně se mi nepodařilo zúžit jejich okruh jen na několik málo položek, jako jsem to učinila u ostatních částí těla. Když narazím na odpor v oblasti chodidel, často s tím nemohu nic dělat. Ale nabízím několik možností ohledně informací, jaké jsou zde uloženy.

V reflexologii reprezentují chodidla celé tělo, proto zřejmě existuje široká škála možností, jaké informace se v oblasti biopole chodidel mohou vyskytovat. Požádala jsem své studenty, aby si všímali toho, co zde objeví. Jedna ze studentek vyzorovala v dané oblasti zajímavý fakt, že totiž vzdálenost od chodidel, v níž narazí na odpor, vypovídá v rámci stejného „letokruhu“ také o dalších oblastech těla, kde bude pravděpodobně pracovat. Takže pokud oblast, v níž se odpor objevuje, odpovídá období, kdy bylo klientovi dvacet let (tato vzdálenost se pak liší v závislosti na věku klienta), bude se pravděpodobně tento „letokruh“ projevovat ve všech oblastech těla, na kterých bude muset zapracovat. Když se o tom přede mnou zmínila, začala jsem si toho všimnout i já.

Další jevy, které moji studenti vyzorovali v okolí chodidel: představují potenciální spojitost s minulými životy;^{*)} vypovídají o energetické kvalitě půdy, na které osoba obrazně řečeno stojí; představují schopnost člověka sám sebe podporovat (zvláště kotníky) a dělat v životě pokroky. Zvláště v tomto směru jsem si všimla, že zejména energie pravého chodidla často poukazuje na to, jak se člověk cítí s ohledem na své další počínání v životě. Je-li například člověk nervózní z toho, jaký další důležitý krok by měl učinit, může tato energie obsahovat jakousi nejistou až vágní složku v postranní (dál od podélné osy těla) oblasti této nohy.

*) Minulé životy jsou něco, čím se při vyladování zvukem zabývám jen vzácně, pokud vůbec – jednoduše proto, že se raději snažím vypořádat se s věcmi, které jsou konkrétní, ověřitelné a mohou podstoupit křížovou verifikaci, zatímco otázky minulých životů se dosud nacházejí ve sféře spekulací.

Mějte mysl otevřenou, když se zabýváte okolím chodidel, a sami pochopíte, čeho všeho si zde můžete povšimnout nebo co zde odhalíte. To ostatně platí pro všechny části těla, protože navzdory tomu, že ostatní oblasti biopole (s výjimkou korunní čakry) mají tendenci dát o sobě léčiteli jasně a zřetelně vědět, nepovažuji tyto své postřehy o chodidlech v žádném případě za definitivní.

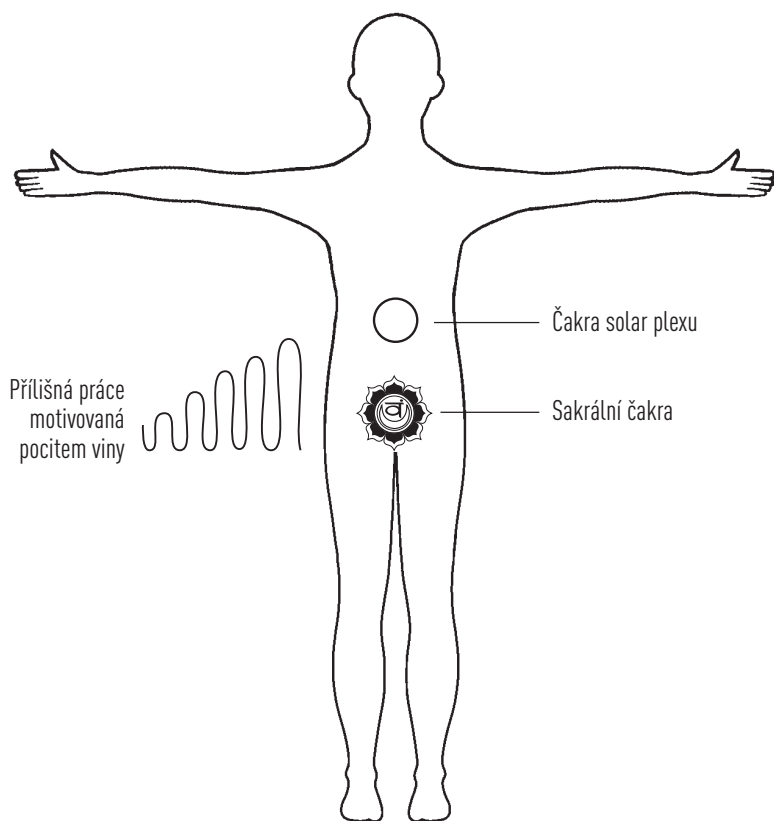
KOLENA

Levé koleno ke mně promlouvá o věcech dávno minulých, které již nejsou relevantní vzhledem k současné situaci člověka. Lidé, kteří se brání změnám, kteří mají problém vzdát se něčeho nebo se vypořádat s nějakou ztrátou – ať už se jedná o vztahy, zaměstnání, předměty, nebo dokonce oblíbenou verzi vlastního životního příběhu – často na něčem lpějí déle, než je pro ně vhodné, či dokonce zdravé. Pokud se setkáte s velkým odporem v této oblasti, daná osoba může trávit spoustu času úvahami typu: *Měl bych zůstat v tomto zaměstnání/ vztahu/ životní situaci atd., nebo bych se měl posunout dále?* Jakékoliv významné příběhy vztahující se k této neschopnosti nechat něco odejít, smířit se se ztrátou a posunout se v životě kupředu se objeví v levém kolenu.

Pravé koleno vypovídá o vnitřních i vnějších překážkách, jimž musí člověk čelit, chce-li se posunout kupředu. Těmito překážkami mohou být druzí, ale může se jednat i o vlastní sabotáž, sebeomezující přesvědčení nebo zkrátka zvyky, které dané osobě brání se v životě někam pohnout. Občas na okraji tohoto pole nacházím zatuhlou energii, která může být následkem pomalého nebo komplikovaného porodu. Není neobvyklé, že si tito lidé vytvářejí přesvědčení o své schopnosti pohybovat se kupředu na základě toho, co se odehrálo při jejich porodu, a možná vás překvapí, že takové příběhy člověka mnohdy ovlivňují po celý život.

Pokud jedinec často uvažuje o tom, co by chtěl v budoucnu dělat, najdeme množství energie v bočním směru (směr ven) od pravého kolene. Například narkomani, kteří tráví spoustu času přemýšlením o své další rehabilitaci (také alkoholici a kuřáci), vykazují značný odpor právě v této oblasti. Lidé, kteří si připadají zaseknutí nebo nejistí, mívají spoustu energie po stranách obou kolen.

Pokud najdete hodně energie sahající od přední strany kolene směrem ven, je to známkou něčeho, co nazývám „přemýšlení o zelenější trávě“. Zjistila jsem, že v takových případech se daná osoba často upíná k budoucnosti, kde je více peněz, více svobody, lepší auto, hezčí tělo, definitivní splacení hypotéky atd. – nežije tedy v přítomnosti a odkládá štěstí současné do blíže neurčené budoucnosti.

Obrázek 7.4 Přehánění způsobené pocitem viny

Zprvu jsem nechápala, proč tomu tak je. Ovšem, jak se říká, na druhých se nám nelíbí právě to, co se nám nelíbí na sobě samých, přesto jsem zpočátku nenacházela žádnou přímou spojitost. Velkou část takového víření má na svědomí „vnitřní kritik“, který nás bičuje neúprosným káráním za nedokonalosti a nedostatky. Neuvědomovala jsem si však, že bych něco takového dělala. Vlastně jsem měla dojem, že jsem svého vnitřního kritika umlčela již před lety a naučila se krotit svou zaneprázdněnou mysl. Snadno jsem dokázala zklidnit své myšlenky, navodit stav prostornosti a vnitřního ticha, alespoň jsem si to myslela. Tak proč mě zrovna tohle tak hrozně šťve?

Odpověď přišla z několika různých zdrojů. Za prvé mi došlo, že to, co u mě nebylo potichu, byl můj vnitřní seznam úkolů. Hrála jsem si na superženu: byla jsem manželka, maminka, učitelka, terapeutka, členka školního výboru, badatelka a spisovatelka. Byla jsem perpetuum mobile, vpravdě automat kinetické

Pokud se někde zaseknete, a to se stává, je několik věcí, které můžete udělat, aby se energie dala opět do pohybu. Nyní uvádím některá z míst, kde můžete uvíznout, a co s tím můžete dělat.

VYKOŘEŇOVÁNÍ ZAFIXOVANÝCH PŘESVĚDČENÍ

Utkvělá přesvědčení jsou obecně hluboce zakořeněné kapsy energie, na kterých musíte nějakou dobu pracovat. To znamená vracet se s ladičkou zpět na stejné místo – znovu a znovu. Tyto kapsy energie se často nacházejí na vnějším okraji pole, protože se většinou utvářejí do sedmi let věku (vzpomeňte si na letokruhy). Při práci na těchto místech nenechte tón ladičky uvadnout, spíše se snažte, aby zněl rovnoměrně, aniž byste museli do ladičky přehnaně bušit. Udržujte jemný tlak směrem k tělu po celou dobu jeho trvání a nakonec, po chvíli, pocítíte, že kapsa začíná ustupovat. Může to trvat dvacet minut nebo i déle, než se uvolní, a vy se můžete posunout dál.

Je dobré identifikovat ono utkvělé přesvědčení a toho lze dosáhnout velmi pozorným nasloucháním danému přesvědčení a sledováním, co vám přijde do pomyslné „poštovní schránky“. Navíc pochopení toho, kde se v anatomii biopole zrovna nacházíte, může celou věc velmi zjednodušit. Například pevné přesvědčení na vnějším okraji oblasti pravého kolene, jak je popsáno v kapitole 7, se bude s největší pravděpodobností vztahovat k překážkám v pohybu kupředu, a příčinou může být dlouhý nebo komplikovaný porod.

Až přesvědčení identifikujete, můžete jej uvést do pohybu. V případě, že zní jako „Nikoho nezajímá, co si myslím“, můžete dotyčné osobě navrhnout, aby nahlas vyslovila: „Připouštím, že by lidi mohlo zajímat, co chci říct“ nebo „Líbí se mi, když lidé poslouchají, co říkám.“ Takhle uchopíte něco, co je v mysli dané osoby zafixováno jako samozřejmost, a umožníte svému klientovi, aby svůj rámec pravdy změnil. Vracíme se do historie osoby na to samé místo, kde vzniklo ono přesvědčení, a vykořeňujeme jej pomocí zvuku. To může přinést velmi silné a osvobozující výsledky.

UVOLNĚNÍ ENERGETICKÝCH UZLŮ

Některé oblasti jsou velmi zamotané, a proto se nepohybují lehce, když se s nimi setkáme. Jednou z velice užitečných technik, která nám umožňují dostat se přes tato spleťtá místa, je použití ladiček se závažím přímo na těle, a to nejlépe poslat zvuk přes krystal. Lemurské krystaly, popisované v kapitole 3, jsou pro tuto práci

PŘÍLOHA A

PŘÍPADOVÉ STUDIE

Poznámka: Jména zmíněná v této sekci byla změněna

Jim (47) mě vyhledal, protože pokaždé, když musel někam jet autem a řídit, dostával silné panické záchvaty – zvláště pokud šlo o větší vzdálenosti. Také pociťoval mírné bolesti v pravém rameni a obou patách. Jim byl jeden z případů, které mi připadaly zajímavé, protože jakmile jsem začala zkoumat jeho pole, zjišťovala jsem, že je tak trochu mimo – celé jeho biopole mělo oscilaci jako špatně naložená pračka.

Našla jsem okraj oscilujícího pole každé jeho čakry a přetáhla jej ke středové linii, kde jsem pokaždé měla nezvyklý pocit, jako by zaklaplo zpátky na původní místo (energie bývá obvykle soustředěna v čakře nebo je jakoby přitahována tělu, ale sotvakdy „kliká“). Obzvlášť mě zajímalo, co bude následovat po tomto sezení. Ale když se Jim po týdnu dostavil znovu, řekl: „Jsem úplně vyléčený. Hned následující den po prvním sezení jsem musel řídit na velkou vzdálenost a vůbec mi to nevadilo. O den později jsem musel urazit ještě větší vzdálenost a opět mi to nevadilo, dokonce jsem si to spíš užíval. A také jsem se úplně zbavil bolestí v rameni a patách.“ Když jsem prozkoumala jeho biopole, zjistila jsem, že si zachoval patřičné vyladění a že je celkově ve velmi slušné formě. Uchoval si to i následujících několik let, kdy ke mně docházel pouze jednou nebo dvakrát ročně na celkové preventivní vyladění, a pak už nikdy jsem z něj neměla pocit, že by byl opět mimo jako na začátku.

Bill (60) mě poprvé navštívil v dost příšerném stavu. Měl za sebou celou řadu těžkých nehod, z nichž při několika se ocitl na pokraji smrti. Trpěl vážnými bolestmi pravé kyčle, spodní části zad a levého ramene, dále chronickou a zhoršující se úzkostí, nemohl spát a pravidelně okolo třetí hodiny odpoledne byl náhle bez energie. Vyzkoušel akupunkturu, chiropraxi, masáže a osteopatická ošetření, to všechno mu však příliš nepomohlo. Odmítal užívat léky.

V průběhu asi osmi sezení jsem dokázala lokalizovat a neutralizovat dopady všech jednotlivých nehod, dokonce se mi podařilo odhalit i některé, na které zapomněl. Úzkost se snížila, byl schopný spát celou noc a jeho odpolední energetické ztráty klesly na minimum. Po absolvování prvního cyklu terapie jej už bolest prakticky netrápila. Bill se vrací několikrát ročně k preventivnímu ošetření.

Dvaadvacetiletou Noreen jsem poprvé potkala na zdravotnickém veletrhu, kde absolvovala ukázkovou proceduru. Takováto sezení provádím s klientem vsedě a trvají zhruba dvacet až pětadvacet minut. Nejprve se klienta zeptám na bolestivá místa nebo oblasti svalového napětí, a na ty se pak zaměřím, tedy neprocházím biopole celého těla. Přes Noreenin nízký věk u ní byly zjevné symptomy revmatoidní artritidy a fibromyalgie. Příznaky byly tak závažné, že nebyla schopna psát své vysokoškolské eseje a články a musela je diktovat za použití speciálního softwaru.

Intuitivně jsem vycítila, že zdrojem jejích potíží je srdeční čakra, a samozřejmě, během vyšetření se mi to hned potvrdilo – na levé straně její srdeční čakry jsem objevila velkou kapsu uvázlé energie, která se tam nacházela od jejích zhruba čtrnácti let. Noreen potvrdila, že uvedené obtíže má skutečně od té doby. Pokračující vyšetření odhalilo, že problém souvisí s jejím vztahem k matce, což také potvrdila. Vcelku jednoduše se mi podařilo rozptýlit nahromaděnou energii a znovu ji integrovat do její srdeční čakry. O několik dní později mi Noreen napsala e-mail, ve kterém mi sdělila, že hned, jak přišla po sezení večer domů, byla schopna psát několik hodin v kuse, aniž by pociťovala jakékoliv bolesti nebo napětí v rukou či ramenou. Absolvovala u mě ještě několik dalších sezení a následně mohla značně omezit množství předepsaných léků. Vyšší úroveň funkční aktivity si zachovala, i když další sezení probíhala jen příležitostně.

Kristin (32) se zapsala na sérii deseti sezení se zaměřením spíše na emoční než fyzickou stránku. Jedním z problémů v jejím životě byl její vztah k otci, velmi složité osobnosti. Jako svobodná matka se Kristin často potýkala s nedostatkem financí – většinou byla s penězi schopná vyjít, ale čas od času potřebovala výpomoc. Svého otce však o ni požádat nechtěla, protože se vždycky pořádně naštvál, i když sám měl díky svému postavení peněz dost a pomoc by mu nečinila potíže. Tento problém vždycky eskaloval nevyřešené energie mezi nimi.

Spoustu práce, kterou jsme spolu odvedly, vyžadovalo právě čištění těchto energií. Při jednom sezení jsme narazily na obzvlášť silný náboj zaseknuté ener-

„Moderní medicína konečně začíná chápat, že energie představuje schéma fyzického těla. Energetické vibrace zvuku mohou sloužit ke změně tohoto schématu způsobu, které přispívají zdraví a dobrému bytí. Geny se doslova manifestují mnoha způsoby, když jsou vystaveny specifickým druhům zvuku. *Vyladování lidského biopole* je průkopnickou publikací, která čtenáře zasvěťí do umění a vědy aplikace těchto principů. Připravte se na intelektuálně laděnou jízdu.“

Donna Eden,
autorka knihy *Energetická medicína*

Záhy poté, co Eileen McKusick začala při svých masážích provádět zvukovou terapii, našla pomocí vidlicové ladičky poruchy v energetickém poli nebo biopolích, která obklopují každého jejího klienta. Díky své praxi zjistila, že energetické poruchy v lidském biopoli souvisejí s emocionálními a fyzickými traumaty, kterými její klienti prošli během svého života. Biopole působí jako záznam bolesti, stresu a traumatu z minulého vývoje. Přejížděním ladiček přes tato místa v biopolích lze nejen opravit zkrácené vibrační zvuky, ale rovněž poskytnout dotyčnému stálou a někdy i okamžitou úlevu od bolesti, úzkosti, nespavosti, migrény, deprese, fibromyalgie, trávicích potíží a celé řady dalších problémů. Dnes, o 20 let později, praktikuje Eileen McKusick plně propracovanou zvukovou léčebnou metodu, kterou nazvala „zvukovým vyladováním“, a zpracovala podrobnou mapu biopolí obsahující lokalizaci přesných míst, kde jsou uloženy konkrétní emoce, vzpomínky, neduhy a traumata.

V této knize nás autorka seznamuje s kompletním zvukovým vyladovacím cvičením, které ilustruje anatomickými mapami biopolí. Popisuje, jak můžete pomocí ladiček najít a odstranit bolest i trauma uložené v biopoli. Odhaluje, jak se tradiční principy a umístění čaker přímo shodují s jejím objevem biopolí a jak zkušenost s traumatem vytváří v biopoli „patologické kmitání“, což způsobuje rozpad řádu, stavby a funkce těla.

Nabízí revoluční pohled na mysl, energii, paměť a trauma. Její průvodce vyrovnáváním zvukem poskytuje nové metody léčení pro ty, jež pracují s energií, léčí zvukem, pro maséry i pro ty, kteří chtějí překonat svá chronická onemocnění a odblokovat traumata z minulosti.

Eileen Day McKusick provádí výzkum účinků slyšitelného zvuku na lidské tělo a jeho biopole od roku 1996. Dosáhla magisterského titulu v integrativním vzdělávání a v současnosti pracuje na doktorském studijním programu v integrativní léčbě. Vyučuje soukromě a na Johnson State College a svou praxi terapie zvukem provozuje ve Stowe ve Vermontu.

